

عنوان مقاله:

تعامل و تقابل ملی گرایي و اسلام گرایي در ایران پس از پیروزی انقلاب اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های راهبردی سیاست، دوره 2، شماره 5 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

امیرمسعود شهرام نیا - استادیار علوم سیاسی دانشگاه اصفهان

نازنین نظیفی نایینی - کارشناسی ارشد علوم سیاسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

تاکید بر اهمیت دولت-ملت و عواملی مبنی بر ویژگیهای خاص یک ملت با عنوان ملی گرایي، از جمله مقولاتی است که در اندیشه ی سیاسی دچار تحول شده است و میتوان گفت در این زمینه واژه ی ملت از یک مفهوم ساده، که به مردمی در یک سرزمین اطلاق میشد، به یک مفهوم سیاسی؛ و ملی گرایي به مثابه یک ایدئولوژی برای بیان ویژگیهای مخصوص به ملتها، تغییر یافته است. ملی گرایي و یا همان احساسات ناسیونالیستی از دیدگاه ملل مختلف، تبعات مثبت و منفی با خود به همراه داشته است. در پژوهش حاضر، به تبیین رابطه ی تقابل و یا تعامل میان دو جریان فکری ملی گرایي و اسلام گرایي پرداخته شده است. با وجود پیشینه ی قوی ملی گرایي در ایران، وجود عواملی چون؛ وقوع انقلاب اسلامی، رهبری مذهبی امام خمینی و برجسته بودن عامل مذهب و اسلامگرایي پس از انقلاب اسلامی 57، سبب کم رنگ شدن نقش ملی گرایي در وجه منفی آن گردیده است. در نهایت فرض بر این است، که با وجود عدم تقابل صرف میان این دو جریان فکری و پذیرش ناسیونالیسم مثبت، متعادل و غیرافراطی؛ همچنین تاکید بر اصل وحدت امتها به جای ملی گرایي در اندیشه های اسلامی و اهمیت امت (که مطلوب جامعه اسلامی است)؛ از انترناسیونالیسم اسلامی به مثابه ایدئولوژی موافق با آموزه های اسلامی، استقبال میشود.

کلمات کلیدی:

ملی گرایي، اسلام گرایي، انترناسیونالیسم اسلامی، انقلاب اسلامی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/722222>

